

La mort no té la culpa que la gent es mori.

T'escric per dir-te que ja està tot decidit, tot fet, tot establert. Ja ho vàrem parlar aquella nit d'estiu humida, i altres nits més fredes. T'escric sense tremolor a les mans perquè l'emoció es va esvaïr fa dies. T'escric per xiuxiuejar-te un fins no sé quan.

No volies anar més lluny del que vas decidir anar. No volies fer un pas més endavant per tornar enrere tot seguit. No volies un tractament que sobrés. Quan et van diagnosticar la malaltia em vas etzibar: fins que, no el cos, sinó la meva voluntat ho toleri. I així ho vas fer. No volies anar-te'n lluny d'on erets. No volies córrer mil quilòmetres buscant una segona opinió per tornar a sentir el que ja sabies des del primer instant, des del primer moment que em vas mirar als ulls amb un somriure trist.

T'escric aquesta carta, ara que ja no se n'escriuen, per cedir i donar-te la raó del que jo no comprenia. La persona és l'ésser humà que tots volem ser fins que cada cop més som una mica menys per decidir la nostra autonomia. I poder recordar un bany al mar, una bona copa de vi i una vianda de regust sublim. I aquell viatge i aquell paisatge que ens van il·luminar el rostre.

T'escric aquesta carta perquè ja ens vàrem acomiadar, amb mirades, petons i llàgrimes fins a la comissura del llavi.

T'escric perquè vaig ser feliç en ajudar al teu cos i a la teva ment. En ajudar a la teva voluntat.

I la teva voluntat em portarà a preparar el meu viatge sense maleta pesada. Lleuger, t'arribaré a trobar.

La mort no té la culpa que la gent es mori. Ella tan sols espera. I només recull.

T'escric per no dir-te mai adéu.

14/3/22

Salvador Villà